

Un om poate

Samoila

Ședeam pe-o margine de pat
Și mă gândeam,
Așa-ntr-o doară,
De ce-s așa de-ncrâncenat?
Că de exist...
E o-ntâmplare,
Bunăoară,
Încă din vremea lui Adam.
Mânat de frică,
Ca un prost,
Ceva mă ține ambalat
Și obosec cu-n preț de cost
Întotdeauna exagerat.
Un om poate,
De vrea,
S-alunge plictisul și oboseala
Dacă din minte și-ar făuri proptea,
Cum îl învață școala.
Cu cât îmi pasă mai puțin
Că unii mă citesc
Cu ură,
Cu-atât „mătasă” eu devin
Și calm
Ca fericirea pură.